

Γ Λ Υ Κ Υ Τ Α Τ Ο Δ Ι Σ Θ Η Μ Α Τ Ι Κ Ο Α Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Ρ Γ Η Μ Α

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Έχουσα πικρά δάκρυα... Ο πόνος συγγινεί τον πονεμένο. Η καρδιάς που πονούν είναι αδελφές!...

Έστω άγνωστη πονεμένη ψυχή. Έστω... Δέχομαι το έργο που μου αναθέτεις... να συμμερίζομαι ταίς λύπες σου.

Η ψυχή μου από τη στιγμή αυτή είναι γονατιστή μπρός στον Κύριο! Έστω... Θα δεχθώ και το βάρος των δικών σου πόνων...

Ρωτάς γιατί υποφέρεις αφού δεν ξπταίσεις σε τίποτε. Πρόσεχε! ερωτάς το Θεό κι' απ' την ερώτησιν ως την βλασφημίαν το διάστημα είναι μικρό και η μετάβασις ταχέια!

Η υπερφάνεια μας είναι ο μεγαλειότερος εχθρός μας σ' αυτό τον κόσμο.

Φροντίστε να είσαι ταπεινή και να πάσης χωρίς να γογγύζεις. Ο πόνος είναι για κείνους π' αγαπούν και για κείνους π' άμειρώνονται στον Κύριο! Είναι Θεός και ο έρωτας και τον έστειλε στον κόσμο ο Κύριος. Για μās όμως δεν υπάρχει πειά έρωσ. Δεν έρχεται στη μο-

ναξιά μας. Ας ανταλλάσσουμε της γνώμες μας χωρίς να ξεύρη ο ένας τον άλλο, άγνωστοι μέσα στο διάστημα με το άγνό μέσον της Ίριδος. Μη ρωτάς ποιός είμαι. Ω δεν πρόπει, δεν πρόπει... Έτελειωσα. Αφήνω την Ίριδα να πετάξη σε σένα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΒΔΟΜΗ

Προς Έκείνον 12 Μαΐου πρωί
 Μέ την Ίριδα σās έστειλα μιá επιστολή. Επιστολή! Ήταν ή ίδια ή καρδιά μου πληγωμένη! Μ' έλυπηθης, μου απήντησες και [σ' εύχαριστώ! Το όνομά σου όμως;... Ποιός είσαι;...

Θέλεις να μένης λοιπόν άγνωστος; Έστω τι σημαίνει αν ο ήλιος κρύβεται πίσω από τα σύννεφα, ενώ ή άκτίνας του μάς φωτίζουν;...

Έγώ αντίθετως θά σου μιλήσω για τον εαυτό μου. Όχι δεν ήμουν μιá ταπεινή, άμαρτωλή γυναίκα. Ήμουν ευγενής, ήμουν πλουσία, ήμουν εύτυχης και τίποτε απ' όλα αυτά δεν μου από μεινε, άλλοίμονο!

Αγάπησα με όλη μου τη ψυχή έναν άνδρα, ο οποίος μ' αγάπησεν επίσης πολύ, αλλά δυστυχώς ο άνδρας αυτός απέθανε, και ή λύπη με στέρησε από τα φορέματα θά έγκόμισα και με περιέβαλε με το ράσο της μοναχής, πούμαι σάν σάβανο.

Ναι. Είμαι μιá πεθαμένη, πού εν τούτοις ζη άκόμη και υποφέρει... Αν ξέρατε πόσο πονώ!...

Αυτά είχα να σās πώ. Αυτή είναι ή πληγή μου!

Έγινα μοναχή, για να λησμονήσω τον πεθαμμένο και θυμούμαι μόνον τον Θεό! Κάποτε όμως λησμονώ τον Θεό για να θυμούμαι τον πεθαμμένο μου!

Νά γιατί παραπονούμαι, να γιατί θρηνώ, να γιατί φωνάζω προς τον Θεό: — «Κύριε έλεησόν με!»

Ω! πές μου — κατόρθωσες σ' ν' απαλλάξης [τη ψυχή σου από τη λύπη που την είχε πλημμυρίσει;

Παραπονούμαι πάντα στο Θεό όταν προσεύχομαι, μα ύστερα από κάθε προσευχή, αισθάνομαι τη ψυχή μου περισσότερο γεμάτη ζεσταία από ποτέ.

Η απάντησίς σου θέλω να είναι απλή και την περιμένω άνυπόμονα. Πέστε μου. Δεν αγαπήσαστε ποτέ;

Γιατί, αν ποτέ δεν έχετε αγαπήσει με τι δικαίωμα, γράφετε ότι βασανίζεσθε;

Αν από την αρχή μου το άποκαλύπτατε αυτό, αν από την αρχή μου γράφατε, πώς άγνοείτε την αγάπη, δεν θά σās ζητούσα ποτέ παρηγορία και συνδρομή. Δεν θά σās ζητούσα να συνεχίσετε την άλληλογραφία σας...

Αν δεν αγαπήσατε ποτέ, εγώ πειά σās το λέω αυτή τη φορά, μη μου άπαντάται, δεν άνίχομε σ' αυτό τον κόσμο, δεν έξήσαμε την ίδια ζωή.

Απατήθηκα! Γιατί λοιπόν ν' ανταλλάσσουμε λόγια που πηγαίνουν χαμένα, γιατί σεις μὲν δεν θά έννοοιτε ό,τι εγώ σās έξομογούμαι, εγώ δε δεν θά έννοώ σας.

Ω! αν αντίθετως έχετε αγαπήσει πέστε μου ποιά και πώς. Αν δεν θέλετε να μιλήσετε πέστε μου γι' άλλα πράγματα άδιάφορα, δεν βλάπτει.

Όλα μ' ένδιαφέρουν. Τίποτε δεν είναι περιττό για μένα. Δηγηθήτε μου πώς είναι το δωμάτιό σας, αν βλέπη προς άνατολάς ή προς δυσμάς, προς μεσημβριάν ή προς βορράν. Αν χαιρετάτε τον ήλιο όταν ανατέλλη ή αν σās γοητεύει ή χρυσή δύσι...

Περιγράψτε μου τά πάντα. Βλέπετε από το παράθυρό σας πεδιάδες ή βουνά, ποτάμια, λίμνες; Ίσως ή ψυχή λησμονήση προς στιγμή τη λύπη της.

Αλλά όχι όχι μη μου πής τίποτε δεν θέλω να λησμονώ,θέλω να θυμούμαι και να κλαίω...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΓΔΩΝ

Προς Έκείνη 13 Μαΐου
 Αυτός τον όποιον αγαπήσατε απέθανε και κλαίτε άκόμη γι' αυτόν;

Θέλετε λοιπόν να σās πώ και γώ της δικής μου καρδιάς τους πόνους! Ακούστε με: Αυτήν την όποία εγώ αγάπησα μ' έπρόδωσε γι' αυτό κι' εγώ ούτε ένα δάκρυ δεν χύνω πειά στην άνάμνησί της...

Μιλήστε μου λοιπόν, αφού το θέλετε για κείνον που αγαπήσατε και μη μου ζητάτε να σās μιλω για κείνην που μ' έπρόδωσε.

Από τεσσάρων έτών μένω σ' ένα μοναστήρι και άκόμη δεν έχειροτονήθην μοναχός.

Θά μ' ερωτήσετε γιατί; Ίδού γιατί: Όταν ή αγάπη έκεινης που ήταν ή τελευταία μου άγάπη μου έλλειψε, έπεσα σε τέττα άπελπισία όποτε ο κόσμος μου έφαινετο σοζοτεινός. Υπέφερα κι' έσπαρσάμην! Περιμένα ίνα ο Κύριος με δεχθή όπως δέχεται ο ένοδοχός τον κουρασμένο όδοιπόρο που ζητεί άνάπαυση τη νύχτα. Ήθελα να του προσφέρω μιá θερμή καρδιά και όχι πτώμα.

Και να τώρα είναι τέσσερα χρόνια που προσεύχομαι και δεν έχω τη δύναμη να βγάλω το ράσο του δοκίμιου και να το αντικαταστήσω με το καλογερικό. Τό'νομιζω ίερασύνη να άμειρωθώ στον Πάστην τόσο ταχέως.

Όσοι για την έξωτερική μου ζωή θά σοσ πώ τοίτο:

Κατοικώ όχι σε μοναστήρι, αλλά σ' έρημητήριό—είναι σχεδόν το ίδιο—γλισμένο στον άνήφορο ενός λόφου, σ' ένα δωμάτιο που έχει ως μόνο στόλισμα, την εικόνα ενός βασιλέως, τον όποιον σέβομαι πολύ και ένα Έσταυρωμένο, από φίλντις, τον όποιον μου έχει δωρήσει ή μητέρα μου.

Το παράθυρό μου το στολίξει ένα γιασέρνι, τεύ όποιον τα κλωνάρια εινε γεμάτα άνθη. Μπαίνιν στο δωμάτιο και το γεμίζουν εύωδιας. Το παράθυρό μου βλέπει στην άνατολή και άκριβώς προς το μέρος προς το όποιον θά κατοικείτε— ως ύπαθετό—γιατί βλέπω το περιτόριό σας, να έρχεται από μακράν έντελώς δλόισα στον όριζόντα. Το συνοδεύω τουλάχιστον ένα τέταρτο, με το βλέμμα μου και ύστερα πειά χάνεται...

Τόν όριζόντα προς την μεσημβριάν μου τον κλείνει ή μεγάλη σειρά των Πιηγμαίων, ή όποία έχει πλευρά μώβ άνοιχτά και κορυφές γιοιομένες.

Προς την άνατολή εγώ μιá άλλη σειρά λόφων, συνέχεια της πρώτης και τέλος προς την άρκτον όλοτοις είναι έκτεταμένοι κόμπος κατάφυτος από έληές και γεμάτος ρυάκια.

Το μέρος που μένω είναι πραγματικώς ποιητικό. Κυτάζω την αιονία φύσι και παρηγορούμαι.

Λησμονώ εκείνη που μ' έπρόδωσε Τό ειδωιασμένο άεράκι βαλασμώνει την καρδιά μου... Έδώ θά έλθη μιá ήμέρα να μ' έση ο θάνατος. Τό πρωί ο ήλιος ύψοται από την σειρά των Λοφων που είναι προς την άνατολή. Δέκα λεπτά πριν άνατείλει βλέπω ένα κόκκινο άτμό, ο όποιος πέριε όλ. ά χρώματα από το ζωηρό κόκκινο έως το λαμπρό χρυσαφι.

(Άκολουθεί)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ (Πατήρ)
 Ο συγγραφέας του παρόντος άριστουέργματος